

1

Astrid roper så det svir i halsen.

– Heia Yusuf!

Hele trinnet har fått fri for å følge finalen denne onsdagen. Astrid og Yusufs klasse 8A mot 8B. De holdt på å bli slått ut av F-klassen i semifinalen, men takket være Ine som tok en perfekt straffe, kjemper klassekameratene akkurat nå om pokalen.

– Den tar du, Ine!

Ine fyker forbi Astrid. Det er en rå rytme over skrittene hennes, noe helt ustoppelig, enda hun løper med den biske vinden midt i ansiktet.

Selv om hun heier hele tiden, blir kroppen kald. Fingrene er valne, og hun trekker ermene på genseren enda lenger ut fra regnjakken og gjemmer hendene inni dem. Regndråper pipler stadig ned i øynene, og hun gnir vekk vannet med den lodne ullen uten at det hjelper noe særlig. Egentlig er hun ikke noe særlig glad

i fotball, men det går det ikke an å si høyt, ikke i dag. Og akkurat her og nå er det litt stilig.

Ved siden av står Maya. Hun ser ut til å fryse noe helt forferdelig, for hun har slått armene rundt seg selv. Astrid tar et godt tak i henne, og arm i arm hopper de opp og ned mens de heier. Det hjelper litt.

– Se opp for Trond!

Marie slår ut med armen, og Astrid dukker unna for å unngå å bli truffet. Marie som alle vil være med og som sjelden snakker til andre enn dem hun velger ut. Nå står de ved siden av hverandre. Trond går i B, og han løper fort. Marie stikker to fingre i munnen og plystrer. Forholdet til Marie har ikke akkurat vært bra etter klassefesten hjemme hos henne i oktober, der Yusuf nesten døde. Enda hun dro bort og snakket med Marie om alt som skjedde, aner hun egentlig ikke om hun er hatet eller om hun kommer til å få en ny omgang juling eller hva som kan skje. Men nå står de altså her og heier på det samme laget.

– Yusuf, løøøp! skriker Astrid.

Yusuf er høy og har lange bein. Han kan klare det. Ine er allerede oppe i forsvar. Trond er forbi. Trond er alene foran mål. Det lille sekundet er akkurat nok, og han smeller ballen kontant opp i det høyre krysset.

I neste øyeblikk høres et brøl fra den andre siden av kunstgressbanen hvor gjengen fra B-klassen står, og Trond løper med brystkassa skutt fram over til side-linja og gir tommel opp. Han er nesten like høy som Yusuf og har håret samlet i en hestehale. Nakken og tinningene er klippet kort. Han er tøff, og han vet det.

Stillingen er 3-3, og det gjenstår fem minutter. Nå er det heldigvis Yusuf som er på ballen, og det er bra, for han ser alltid muligheter.

– Kom igjen, hylter Astrid.

Trond spurter etter Yusuf.

Plutselig blir det umulig å konsentrere seg om kam-pen. Det er som om alt dreier seg om de to, som om hun ser noe de andre ikke ser. Maya og Marie skriker som gale på hver sin side av henne, men stemmene forsvinner. Det er som å sitte foran Macen og se film uten lyd. Det er nemlig noe med Trond ... som om han løper for å ta Yusuf og ikke ballen.

I samme øyeblikk stormer Ine opp på siden av Yusuf og roper noe til ham. Han oppfatter det og senterer til henne. Trond følger på, men det er Yusuf og Ine som har kontroll nå. Det stikker både i magen og i ørene, og plutselig er lydene rundt henne tilbake igjen idet Ine forserer Kjetil i B. Han er minst ett hode lavere

enn henne. Med armer og bein tynne som fyrstikker forsøker han å stanse henne, men hun smetter forbi og setter ballen i mål.

Fotball er faktisk ganske gøy likevel.

Så skjærer lyden av en skarp fløyte gjennom brølene. Noe har skjedd. Yusuf ligger nede. Trond løper mot lagkameratene og strekker hendene i været, som om han ikke aner hva som skjedde.

– Utvisning! roper Marie. – Stygg takling! Send ham ut!

Marie er ikke fotballdommer, men hun er definitivt klassens dronning. Pen. Langt, blondt hår med akkurat passe store, naturlige krøller. Selv har hun langt, rødt hår og guttekropp, men det er ikke viktig nå. Yusuf kan være skadet.

Gabriel, som står på andre siden av Marie, plystrer kritisk mot jenta fra tiende som er dommer.

Burde hun si noe nå? Støtte dem? Er det greit å henge seg på protestkoret, eller burde hun holde seg til Maya? Det er så ekkelt å bli avvist og enda verre om de later som om de ikke har hørt at hun sa noe.

Plutselig griper Marie henne rundt handleddet.

– Du må bue på dommeren!

Jeg må klare å si noe, tenker Astrid mens hun lurert på hvor ordene hun vanligvis er venn med, ble av.

Yusuf er oppe på beina igjen. Peter sentrer, men Trond kommer susende og snapper ballen. Det huiet fra andre siden av banen. Ett minutt igjen av kampen. Kjetil er godt plassert og forsøker å få oppmerksomheten, men Trond ser ikke opp. Han går alene og skyter.

– Neiiii! hylt Marie og slipper taket i Astrid.

– Jaaaa! roper Astrid da ballen treffer tverrliggeren og spretter ut igjen på banen.

Det er tjue sekunder igjen da Ine får tak i ballen. Hun smetter forbi Kjetil, dribler ballen mellom beina på Nina, den eneste jenta på B-laget, og sentrer videre til Peter. Peter sentrer til Yusuf, som er klar. Ine kommer opp på siden og Yusuf foretar et par finter mellom B-klassens forsvarsspillere før han legger inn en pasning til Ine som skyter ballen rett over hodet på keeper.

Dommeren blåser av. Astrid stormer ut på banen mot Yusuf, som vinker og smiler det bredeste smilet hun har sett på lenge. Da bare noen meter skiller dem, skjer det noe. Trond kommer fra ingen steder, i hvert fall virker det sånn, og stiller seg rett opp i ansiktet på

Yusuf. Den ekle følelsen fra i sted smeller inn i henne igjen.

– Ine var offside, sier Trond og dytter til Yusuf.

– Klag til dommeren, flirer Yusuf.

– Jævla kødd.

– Hadde du ikke vært så sabla selvopptatt, hadde dere kanskje vunnet, svarer Yusuf. – Du er ikke alene på banen selv om du er sønnen til treneren!

Knyttneven kommer brått og treffer Yusuf på haken så han vakler bakover. Astrid forsøker å gripe tak i ham så han ikke skal falle, men slaget er hardt.

– Ta med det stygge trynet ditt og stikk tilbake til Egypt, hveser Trond.

Yusuf spretter opp og tar et skritt fram. Ansiktet hans er mørkt, nesten fremmed. Astrid blir engstelig. Det er jo ikke sånn det skal være å vinne klassetrinnfinalen!

I det samme kommer gymlæreren inn i ringen av elever som har stimlet sammen rundt dem. Han griper tak i Trond og drar ham med seg.

– Det er feigt å slå! roper Marie etter ham.

Astrid kikker bort på henne. Hun forsvarte Yusuf, og hun gjorde på det på en real måte, uten samtidig å la det gå ut over Astrid slik hun vanligvis gjør.

– Han der Trond er ikke god, sier Ine.

– Går det bra med beinet der han sparket deg? spør Maya og ser på Yusuf som fortsatt gnir seg på haken.

– Jeg tror det.

Han trekker ned strømpa og gransker leggen, og Astrid kan ikke unngå å se grimasen idet han rører den rødlige kulen rett ved siden av der leggbeskytteren sitter.

Han burde kanskje la helsesøster få se på beinet.

Marie setter seg på huk og stryker en finger over kulen. Astrid ser på Yusuf som stirrer på Marie, og hun motstår trangten til å dytte henne vekk. Hvorfor er Marie plutselig så grei?

– Jeg har hørt at alle som går på trening klager over at Trond alltid får mest spilletid og mest oppmerksomhet, sier Marie. – Er det sant?

– Temmelig god på ego-spill, sier Ine. – Men nå er det premieutdeling. Har dere tenkt å bli stående her, eller?

Hun peker mot amfiet hvor vandrepokalen står på en pidestall under en paraply. Litt bortenfor står gym-læreren og snakker til Trond. Ine jogger mot trappen der overtrekkelsen skal skje. Hun er kaptein og skal ta imot pokalen. Astrid stikker armen inn under Yusufs

og kikker opp på ham. Endelig kan hun smile bare til ham.

– Gratulerer, sier hun lavt.

– Takk.

I samme øyeblikk dukker Marie opp på andre siden og griper den ledige armen hans.

– Vi får støtte den skadede helten, fniser hun.

Astrid svarer ikke. Marie *vil* noe. Og det Marie vil, blir ofte sånn. Men hvis det er slik at Marie vil ha Yusuf, *da* skal hun få kjenne på motstand! Astrid klemmer hardere om armen til Yusuf og øker farten.

Plutselig ser Astrid at Trond kommer mot dem. Pulsen øker. Har han tenkt å gå løs på Yusuf igjen? Men Trond ser ikke på dem engang. Han ser bare på Marie.

– Sees vi etterpå? spør han.

Astrid stirrer lenge på ham. *Hva er det egentlig som skjer?*

2

Da de kommer inn til timen, står pokalen på kateteret. Gabriel hopper opp og synger «We are the champions» av full hals. Astrid ler. Han er kjempegod til å synge og elsker å være midtpunkt, i motsetning til henne selv. Bare tanken på å få alles øyne rettet mot seg på den måten gjør henne uvel, at alle skulle se på henne, på de tynne beina, på den flate rumpa og puppene, de små puppene. En hånd lander på skulderen hennes. Yusuf. Han lukter såpe og deodorant. Lukten av ham får gleden til å boble innvendig. Den hvite T-skjorta har små våte flekker. Hun motstår fristelsen til å ta på ham.

– Den er skikkelig fin, sier hun og peker på pokalen.

– *Congratulations!*

Engelsklærer Toms stemme runger over allsangen samtidig som han vinker Gabriel ned fra kateteret.

Astrid setter seg mens klassen sakte faller til ro. Noen roper at pokalen bør gå på rundgang. Andre

mener at den i så fall må starte vandringen hos toppscoreren Ine. Tom plasserer pokalen i det ene hjørnet. Feiringen må ta en pause.

– Vi lar pokalen stå her til i morgen, sier Ine da det ringer ut. – Da har vi klassens time før storefri, og da har vi tid til å tenke ut hvor den skal være.

Og sånn blir det.

Astrid tar et raskt overblikk over innholdet i sekken. Hun har slurvet litt med matteleksene i det siste, det har vært så mye morsommere å henge med Yusuf, men nå løper leksefristen ut snart, så hun bestemmer seg for å legge igjen norskbøkene på skolen og ta mattebøkene med seg hjem. Hun sukker. Det ligger an til mye jobbing i kveld hvis hun skal klare å ta igjen det forsømte.

– Skal vi finne på noe? hvisker Yusuf inn i øret hennes på vei ut av klasserommet.

– Klart!

Smilet lyser opp ansiktet hennes. Norskbøkene hun holder under armen skal uansett ikke være med hjem.

– Jeg skal bare innom bokskapet, sier hun og holder opp bøkene.

Yusuf går i forveien sammen med kompisene Peter og Gabriel. Hun kan se hvordan han roter i lomma etter mobilen. Idet hun skal til å låse skapet, roper Maya på henne fra toppen av trappen.

– Astrid, kom!

Hun skynder seg mot venninnen og løper etter henne ned trappene.

– Hva skjer? spør hun.

Ute ved sykkelstativene står det mange ungdommer. Trond peker på sykkelen sin.

Forhjulet har punktert. I hånda holder han noe som han visstnok har plukket opp fra bakken. Det er i hvert fall det han påstår. Astrid går nærmere for å se hva det er. Det er en liten sort dings med noe metall på sidene.

– Jævla sabotør! roper Trond og holder opp den lille dingsen så alle får se.

Det blinker i metallet. Små, korte streif av noe blankt. Enda en gang får hun fornemmelsen av at det hun ser, ikke er ekte.

– Slapp av litt, sier Astrid.

Hun har faktisk bare lyst til å være glad. De har vunnet en fotballfinale, skolen er slutt og hun skal ha tid sammen med Yusuf.

Trond snur seg mot henne.

– Du vet kanskje ikke hvem som eier denne?

– Du?

– Feil. Den tilhører den brune kompisen din.

Yusuf napper den lille gjenstanden ut av hånda hans og snur og vender på den. Med to fingre drar han fram et lite knivblad.

– Det stemmer, sier han. – Det er lommekniven min.

– Hva var det jeg sa! sier Trond triumferende. – Og hva har han brukt den til, tror dere?

Han snur seg og peker. Dekket er flatt. Ingen tvil om det. Men Yusuf har jo vært inne i timen hele tiden.

– Hvordan vet du at det er Yusuf som har gjort det? spør hun.

– Fordi det er hans kniv.

– Det holder ikke, sier Astrid. – Dessuten har han ikke vært ute. Det kan alle i klassen bekrefte.

– Han var først ferdig i garderoben.

– Som om det betyr noe.

Hun forsøker å høres sikker ut.

– Han er skyldig inntil han kan bevise det motsatte, sier Trond. – Og i mellomtiden skal jeg fortelle alle hvem han egentlig er!

De andre flokker seg rundt dem. De som holder med Trond. Dem er det flest av. Og A-klassen som

kjenner Yusuf. Astrid merker plutselig at Kjetil stirrer på henne. Det er ekkelt. Hun snur seg og griper tak i Yusuf.

– Kom, sier hun. – Dette gidder vi ikke høre på.

Men Yusuf hører ikke. Kroppen hans er helt stiv, og hun kan kjenne hvordan musklene i overarmen spiller bak huden. Hun forsøker å dra ham med seg, men han står som limt til asfalten. Knokene er hvite på hånda som klemmer om lommekniven.

– Trekk tilbake det du sa, sier han.

Tonen i stemmen ligner et snerr.

– Du skal få svi, sier Trond med et hoverende smil.
– Bare vent. Dessuten skal jeg sørge for at du må betale for nytt dekk!

Akkurat da det ser ut til at Yusuf skal fly på Trond, dukker Marie opp.

– Slutt, sier hun høyt og skyver Yusuf vekk.

Hun begynner å gå, og hele A-klassen, de som har samlet seg, følger etter. Yusuf også. Astrid holder ham fortsatt i jakken, og angrer på at det ikke var hun selv som gikk mellom. Yusuf går taust ved siden av henne. Energien hans er helt sort.

– Ingen tror det er deg som punkterte dekket, sier hun lavt.

– Å, jo da, svarer Marie som går rett foran dem.

Marie snur seg og går baklengs da hun fortsetter.

– Mange tror at Yusuf har gjort det, særlig etter det som skjedde på fotballbanen. Men vi fikser det. Hører dere. Dette fikser vi.

Astrid kikker raskt bort på Ine og Maya. Ingen av dem har sagt noe siden de kom ut. De ser ikke på Marie. Det er som om hun ikke eksisterer.

– Vi kan hjelpe deg å ta ham, mumler Peter bak Yusuf et sted.

Yusuf svarer ikke. Han som alltid pleier å snu de vanskelige tingene til noe som kan brukes til noe, er like stille som boblen hun befant seg i det rare øyeblikket under kampen.

Astrid klemmer hånda hans. Den er varm og klemmer tilbake. Hun kjenner at musklene slapper av. Han er der inne et sted. Snart er han sitt vanlige gamle jeg, den smilende, kloke Yusuf. Etter noen meter ser hun seg tilbake. Hun vet ikke hvorfor, bare følger innskytelsen av at det er noe hun bør se. Marie har stanset og nå står hun og prater med Trond. Når snudde hun og gikk tilbake? Det er noe rart med henne, noe som ikke passer med det som nettopp har skjedd. Det hun nettopp sa.

De rusler hjemover. Yusuf er fortsatt stille, og hun lar ham få litt rom til å tenke. Hun liker at de er stille sammen, at de ikke alltid må si noe. Vennskapet føles enda sterkere da, som om tilliten ligger der sjel til sjel og ikke ved hjelp av ord. Farmor sier at det er en gave å føle det slik. Astrid er ikke sikker på hva det er, bortsett fra at det er fint. Dessuten trenger hun tid selv akkurat nå til å finne ut av alt som har skjedd.

De setter seg på en benk på toppen av Havnabakken, der de kan se ut over Oslo. I dag ser de bare den tjukke tåka som et ullteppe over bygningene og Oslofjorden. Benken er våt, og vannet som trekker gjennom buksa, gjør huden kald. Yusuf holder fortsatt godt rundt mobilen.

– Jeg lurer på hvor Trond har fått tak i kniven, sier Astrid.

Han svarer ikke, men rekker henne telefonen med en arm som virker blytung. Hun tar imot og leser. Husker meldingene som han har vist henne og pappa tidligere, den dagen hun ble banket opp. Innholdet er mer av det samme: *Gjør oss alle en tjeneste: Gå og heng deg.*

Den neste er ikke noe bedre: *Ta med det stygge tryknet ditt og forsvinn ut av Norge. Dere er sjuke voldsmenn hele gjengen.*

Den siste: *Sånne som deg fortjener å dø.*

Meldingene gjør henne kvalm og redd.

– Når fikk du disse? spør hun.

– Jeg så dem da vi slutta på skolen.

– Alle tre?

Han nikker.

– Det er ikke det at jeg ikke tåler det, men ...

– Du skal *ikke* tåle det!

– Jeg tror alt sammen var planlagt, sier Yusuf.

– Først skulle jeg få disse meldingene. Så skulle jeg få skylda for at dekket var punktert. Men jeg skal ta ham. Han skal ikke få slippe unna!